

ΔΙΔΑΓΜΕΝΟ ΚΕΙΜΕΝΟ Λυσίας, Ὑπὲρ Μαντιθέου §§2-3

A1.

1 – Σ: Ἐγὼ γὰρ οὕτω σφόδρα ἑμαυτῷ πιστεύω

2 – Λ: ὥς εὖνους εἰμὶ τοῖς καθεστηκόσι πράγμασι

3 – Σ: ἐὰν δὲ φαίνωμαι περὶ τὰ ἄλλα μετρίως βεβιωκῶς καὶ πολὺ παρὰ τὴν δόξαν καὶ [παρὰ] τοὺς λόγους τοὺς τῶν ἐχθρῶν

4 – Λ: δέομαι ὑμῶν ἐμὲ μὲν δοκιμάζειν, τούτους δὲ ἡγεῖσθαι χείρους εἶναι.

5 – Λ: Πρῶτον δὲ ἀποδείξω ὥς οὐχ ἵππευον οὐδ' ἐπεδήμουν ἐπὶ τῶν τριάκοντα

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ Λυσίας, Περὶ τοῦ σηκοῦ ἀπολογία §§1-3

Επισήμανση: Στο συγκεκριμένο παράλληλο κείμενο (προοίμιο) ο ομιλητής αναφέρει ευθύς εξ αρχῆς ὅτι κατηγορεῖται καὶ συκοφαντεῖται ἀπὸ ἀνθρώπους που συνιστοῦν κίνδυνο γιὰ ὅλους τοὺς πολῖτες (ἐπίθεση στο ἦθος τοῦ ἀντιπάλου). Παρόμοια καὶ ὁ Μαντίθεος ἀναφέρει ὅτι ἀν καὶ ἔχει ζήσει με βάση τὸ μέτρο, οἱ ἐχθροὶ τοῦ τὸν διαβάλλουν. Τὸ κείμενο, ἐπομένως, μπορεῖ νὰ συσχετιστεῖ εἴτε ὡς πρὸς τὸ φαινόμενο τῆς συκοφαντίας/διαβολῆς εἴτε ὡς πρὸς τὴν τακτικὴ τῆς ἐπίθεσης στο ἦθος τοῦ ἀντιπάλου.

B4. 1-α, 2-α, 3-α, 4-β, 5-β

ΑΔΙΔΑΚΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ Λυσίας, Δήμου καταλύσεως ἀπολογία §§15-17.3

Ενδεικτικὲς νεοελληνικὲς ἀποδόσεις

Ακόμα, κύριοι δικαστές, καὶ ἀπὸ τὶς ἄλλες πράξεις μου ἀξίζει νὰ σκεφθεῖτε (ποῖος εἰμαι). Εγὼ δηλαδὴ τέτοια συμπεριφορὰ ἔδειξα στὶς συμφορὲς τῆς πόλεως, ὥστε, ἐὰν ὅλοι σκέφτονταν, ὅπως ἐγώ, κανεῖς ἀπὸ σας καμία συμφορὰ δὲν θὰ εἶχε πάθει. Ἀπὸ μένα δηλαδὴ τὸν καιρὸ τῆς ὀλιγαρχίας κανεῖς δὲν θὰ φανεῖ ὅτι ὠδηγήθηκε στὴ φυλακὴ, οὔτε ἐχθρὸς μου ὅτι τιμωρήθηκε, οὔτε φίλος μου ὅτι ευεργετήθηκε. Καὶ γιὰ τοῦτο βέβαια δὲν πρέπει νὰ ἀπορεῖ κανεῖς. Διότι στὴν περίστασι ἐκείνη ἦταν δύσκολο νὰ ευεργετῇ κανεῖς, εὐκόλο δὲ σὲ αὐτόν

Ακόμη, ἄνδρες δικαστές, ἀξίζει νὰ προβληματιστεῖτε καὶ γιὰ τὶς ἄλλες μου πράξεις· ἔδειξα δηλαδὴ τέτοια διαγωγὴ στὶς συμφορὲς τῆς πόλης, ὥστε, ἀν ὅλοι εἶχαν τὶς ἴδιες ἀπόψεις με ἐμένα, κανένας ἀπὸ σας δὲ θὰ εἶχε πάθει τίποτε. Γιατί στὴν περίοδο τῆς ὀλιγαρχίας κανεῖς δὲ θὰ φανεῖ ὅτι ὠδηγήθηκε ἐξαιτίας μου στὴ φυλακὴ, οὔτε ὅτι τιμωρήθηκε κανεῖς ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς, οὔτε ὅτι ευεργετήθηκε κανεῖς ἀπὸ τοὺς φίλους. Καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι ἀξίον θαυμασμοῦ· γιὰτί, ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἦταν δύσκολο νὰ κάνει κανεῖς καλὸ, ἀλλὰ ἦταν εὐκόλο, σ' ὅποιον

που επιθυμούσε να βλάπτει. Δεν θα φανώ λοιπόν ότι περιέλαβα κάποιον στον κατάλογο των μη Αθηναίων, ούτε θα φανώ ότι εξάσκησα βία εναντίον δικαστή για να εκδώσει για μένα ευνοϊκή απόφαση, ούτε ότι έγινα πλουσιότερος επωφελούμενος από τις συμφορές του λαού. Και βέβαια, εάν αγανακτείτε εναντίον των αιτίων των εγκλημάτων που έχουν γίνει, πρέπει να θεωρείτε χρηστούς πολίτες εκείνους που κανέναν δεν αδίκησαν. Και ασφαλώς, κύριοι δικαστές, νομίζω ότι έχω δώσει μεγίστη απόδειξη για τον εαυτό μου στη δημοκρατία (νομίζω ότι έχω αποδείξει τα υπέρ της δημοκρατίας αισθήματά μου).

Μτφρ. Σ. Τζουμελέας. [1939]. Διασκευή από την καθαρεύουσα στη δημοτική.

Γ4.

α. τὴν αὐτήν: είναι ονοματικός ομοιόπτωτος (επιθετικός) προσδιορισμός στο γνώμην.

ὕμῶν: είναι ονοματικός ετερόπτωτος (γενική διαιρετική) προσδιορισμός στο μηδένα.

Ὑπ' ἐμοῦ: είναι εμπρόθετος προσδιορισμός του ποιητικό αιτίου στη μετοχή ἀπαχθεῖς.

κακῶν: είναι ετερόπτωτος προσδιορισμός (γενική της αιτίας ή γενική αντικειμενική) στο επίθετο αἰτίοις.

β. σκέψασθαι: Είναι τελικό απαρέμφατο, υποκείμενο στην απρόσωπη έκφραση ἄξιον (ἐστὶ). Υποκείμενο απαρεμφάτου: ὑμᾶς (εννοείται). Έχουμε ετεροπροσωπία.

δεδωκέναι: Είναι ειδικό απαρέμφατο, αντικείμενο στο ρήμα ἡγοῦμαι. Υποκείμενο ρήματος εννοείται ἐγώ. Υποκείμενο απαρεμφάτου ἐγώ. Έχουμε ταυτοπροσωπία.

ήθελε, να κάνει κακό. Ούτε, πάλι, θα φανώ ότι συμπεριέλαβα κανέναν στον κατάλογο των μη Αθηναίων, ούτε ότι ζήτησα την εύνοια κάποιου δικαστή, ούτε ότι έγινα πλουσιότερος εκμεταλλεόμενος τις δικές σας συμφορές. Κι όμως, αν οργίζεσθε εναντίον των υπευθύνων γι' αυτές τις συμφορές, είναι λογικό να θεωρούνται από σας ανώτεροι αυτοί που δεν έχουν διαπράξει κανένα κακό. Νομίζω ασφαλώς, άνδρες δικαστές, ότι έχω δείξει με τη μεγαλύτερη αξιοπιστία τα δημοκρατικά μου φρονήματα.

Μτφρ. Γ.Α. Ράπτης. 2004.